

Universiteit
Leiden
The Netherlands

A.L.V.
Redactie

Citation

A.L.V. (1989). A.L.V. *Bestuurskundige Berichten*, 4(1), 14. Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233157>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233157>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Door de Redactie

Voor de thuisblijvers, "De BB vervult een belangrijke P.R.-functie voor de B.I.L." Aldus luidt een zinsnede in het jaarverslag 1987-1988. Op de algemene ledenvergadering (ALV) aanwezige redactieleden worden verrast met een chateau 'sirope sur la bouche' 1985. Voor bewezen diensten. Klap, klap, klap.

In het redactielokaal rinkelt de wekker P.R.PRprrprt: Oh ja, het (lezers)Publiek moet op de hoogte gehouden van de Relaties. Persvrije impressies over democratisch wisselen, ereleden en bloemen.

Maandag 24 oktober j.l. gaat de geschiedenis in als 'Rooie Maandag'. Een zowel ter linker als ter rechter zijde ontluikende Leidse bek probeert door te dringen in het lijdzame Leidse B.I.L.-wereldje. Leden van de Bestuurskundige Interfacultaire vereniging Leiden roeren zich als nooit tevoren. Waar in voorgaande jaren het geronselde bestuur klakkeloos werd 'gekozen', was nu de roep om democratie hoorbaar. Twintig jaar na dato staan er binnen de vereniging mondingen op die willen ageren tegen de op zijn minst ondoorzichtige wijze van verkiezen van B.I.L.-bestuursleden.

"Hoe wordt je eigenlijk lid van het B.I.L.-bestuur?" willen zij weten. Is er sprake van verkiezing of van handje-klap in rokerige achterkamertjes? Moet je je P hebben gehaald en de secretaresse mogen tutoyeren?

De ALV bereikt een turbulent hoogtepunt. Er vliegen vertrouwde termen over tafel. Legitimiteit, participatie, democratie. Het spook van uitstel van decharge waart door het 'sGravensteen. Het zittende bestuur pareert de kritiek met het wapen van voldoende kennis over het statuut en huishoudelijk reglement. Even dreigt er anarchie, maar dan schakelt het geheime wapen zich zelf in. Ere-lid Waalkens, toevallig werkzaam op de Vakgroep Bestuurskunde, weet de plotselinge energieuitbarsting te vatten in een formele procedure. Zo wordt er slechts een commissie ingesteld die zich op de zaak gaat werpen. De militanten worden gekooid en onder toezicht geplaatst van de ALV.

Met een snelle hamerslag wisselt het bestuur. Zuchtende routine maakt plaats voor grimlachende onervarenheid. Klap, klap, klap. Enigszins verbaasd moet de ALV vaststellen dat er geen bloemen, geen pen met inscriptie, ja zelfs geen bedankje af kan. Toppunt van altruïsme of valse bescheidenheid? Geachte aanwezige De Vries, (overigens) ook ere-lid, had hier graag zijn stilzwijgen willen doorbreken. Misschien bereidt hij alvast een show voor komend jaar voor.

De vergadering loopt hobbelig ten einde. In Barera wordt er getoost op de goede afloop. Tot besluit nodigt de redactie lezers met een oplaaiende gemoedsrust uit hun gevoelens aan het papier toe te vertrouwen. Zij wil hierbij graag een spreekbuis zijn in de hoop dat bundeling van zulke gevoelens een injectie moge zijn in het zitvlak van het B.I.L.-bestuur.

Voor wat, hoort wat. Santé.

aangeschoten - PROZA

J. de Vries

Paul Kuypers en Geert Mak publiceerden onlangs een boekje getiteld, "Aangeschoten wild. Over macht, moraal en politiek". De auteurs geven hun visie op een aantal recente gebeurtenissen binnen het openbaar bestuur. "Het parlementaire jaar 1987/88 zal de geschiedenis ingaan als een jaar van regen, mist en rotte affaires. 1987 was het jaar van de bouwsubsidie-enquête, van de bosbouwfraude, van het Stopera-debacle, van de visserijfraude, van de affaires Braks en Deetman, van de paspoortenkwestie. 1988 zou het jaar worden van de kwestie Van Eekelen, van de sabotage van de nieuwe Grondwet, van de onttroning van staatssecretaris Van der Linden, van een PvdA die zich compromitteert in een Stopera-affaire, van een minister van onderwijs die verklaart dat hij het kabinetsbeleid eigenlijk niet meer ziet zitten, maar die toch blijft, van de conflicten tussen Kamer en regering die geen botsingen meer genoemd kunnen worden, maar slechts aanvaringen langszij."

Kuypers en Mak concentreren zich daarna op een zestal affaires. Verschillende politice hebben volgens de auteurs "geblunderd". Desondanks bleven deze politici, zij het als aangeschoten wild, functioneren. (Van Aardenne, Van Houwelingen, Braks, Deetman etc.) "Zesmaal aangeschoten wild, en verder niets. En op straat en in de tram begonnen parabellen rond bestuur, politiek en staatsrecht te veranderen en te verharderen."

De aandacht van de auteurs voor deze affaires is begrijpelijk en het boek bevat een paar rake constatering. Het blijft echter bij opmerkingen die in het geheel niet worden uitgewerkt. Terwijl de auteurs de mond vol hebben over parlementaire enquêtes is het opmerkelijk dat het boek geen enkele verwijzing naar de rapporten van de enquêtecommissies kent. Wat overblijft is een pathetisch taalgebruik.

Een paar voorbeelden van overdreven taalgebruik:

- "There is something rotten in the state of Holland". (2x)

- "En zo werd inderdaad alles in de regenachtige winter van 1988 langzaam een pot nat."

- "(...) de ontakeling van het parlement."

- "Dat is de macro-chaos waar de Nederlandse politiek de komende jaren mee geconfronteerd zal worden en waar ze zich een weg in zal moeten zoeken." (Macro-chaos, hoe verzin je het!)

Misschien hebben de auteurs voor deze stijl gekozen om er zeker van te zijn dat de boodschap overkomt. Het is alleen spijtig dat een aantal zaken over de ministeriële verantwoordelijkheid en het functioneren van ambtenaren niet wordt uitgewerkt. Waarom geen hoofdstuk gewijd aan een, afgezien van het taalgebruik, interessante vraag die door de auteurs op pagina 39 naar voren wordt gebracht. "Dat is mooi gezegd, maar de vraag is natuurlijk: waarom klontert de politieke soep vandaag? De eerste factor die daarbij een belangrijke rol speelt is tijd. Niets doet zoveel compromitteren, niets doet zoveel klonteren als tijd. De auteurs wijzen er daarna terecht op dat processen die op dit moment worden veroordeeld, jarenlang als volstrekt normaal werden aanvaard."